

da vist end yderligere være bleven betænkkelig ved at oprette f. Ex. sit ny lysfeblaas Korps med en saa betydelig Udgift til Forøgelse af de Udgifter, der allerede i Forveien habes. Dog jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Specialia, det vil vel nok komme for i en følgende Debat. Jeg ønsker blot at fremsætte mine Grunde for min Stilling lige overfor dette Forslag paa en saadan Maade, at jeg kan være bekendt at holde paa den nuværende Grundlov. Dette var det reelle Resultat af Anvendelsen af den positive Ret, saaledes som den staar i vor Forsatning, og som Ministeriet ved sit Forslag vil omskifte. Jeg har udførlig paavist, gennem hvilke formelle Behandlinger denne Ret er bleven benyttet og med hvilke Resultater. Jeg har paavist Bevillingernes Størrelse igjennem disse Tidrum i Hovedsagen — at der kan være Et og Andet, hvorom man kan være uenig, og som man kunde ønske anderledes, kommer ikke dette ved — men et Billede deraf har jeg givet, og nu tror jeg, jeg tør spørge, om nogen Mand, der elsker vor Frihed og navnlig Folkets Andel i Bevilningsretten, som er tilfagt i 1849, derigjennem kan finde den allerhjerneste Grund til at søge en Forandring i dette Forhold.

Hvor er da Grunden til Kalamiteterne her at søge? Det er at søge simpelt hen hos den nuværende Finanzminister, det er min Opfattelse, ene og alene den. Han, som har sidet saa mange Aar i Landstinget, skulde jo være den, der efter Udtalelserne og Forudsætningerne for Grundlovsindskrænkningen mere end nogen Anden eller i alt Fald lige saa meget som en tidligere For ganger, Grev Frijs, skulde have borget os for, at det, man fik indført i Grundloven, den Gavn den blev forandret, vilde blive Landet til Gavn, og at den firkrede Stilling, man derved gav en særlig Klasse af Borgere, vilde blive til Fædrelandets Held. Den ærede Finanzminister har efter min Formening bevidst eller ubevidst arbejdet lige paa det Modsatte i sin Regjeringstid. Han har faaet eller i alt Fald søgt at faae Landstinget til at indtage en saadan Stilling, at Muligheden af en fredelig Udvikling, begrundet paa Overenskomst mellem de to Thing, under Ledelse af en dertil villig Regjering mere og mere blev vanskeliggjort. Tre Gange have vi haft Fællesudvalg uden Resultat. Hvor paa ere disse Fællesudvalgs Indstillinger strandede? Tag for Exempel 1877—78! Det var den 31te Marts — jeg husker det saa tydeligt, jeg havde den samme Plads i den gamle Folkethingssal som nu her, jeg var Ordfører og der var indgivet Begjæring om Afslutning

til den daværende Formand, ikke med min Billie, i alt Fald uden at jeg havde Del deri — jeg var Ordfører og blev ogsaa afslaaet fra Ordet. Den paagjældende Formand oplæste, efter at Forhandlingen var bleven erklæret aaben, Begjæringen om Afslutning, Finanzministeren havde i Skrivelse til Fællesudvalget sagt, at han havde ikke Noget at konferere med det om. Der var allerede gjort Forsøg paa Afstemningen, da en vis Rigsdagsmand skyndte sig op til Finanzministeren og sagde: Forlang Ordet! Finanzministeren sprang op uden at betænke, at han var undergivet Folkethingets Forretningsorden lige saa nøje som Enhver af os, for at faae Formanden til at afvige fra Forretningsordenen for hans Skyld, og da Formanden umulig kunde det, men maatte lade Afslutningen følge, saa blev Finanzministeren vred, og endstjøndt den næste Dage vare første og anden Paastedag, altsaa høie Helligdage, som dog maa øve en mildnende Indflydelse paa Sindet, varede hans Vrede ved endnu helt til om Onsdagen. Da saa Rigsdagen kom sammen, heb det pludselig: hjem! væk! altsammen, fordi Finanzministeren ikke kunde faae Formanden til at bryde den paa Grundlovens Bestemmelser baserede Forretningsorden som han saa vel som enhver af os er pligtig at adlyde. Der forelaa den Gang 3 konstitutionelle Udveie til ikke at bryde Grundloven. Ministeren havde en midlertidig Bevilling til 16de April. Folkethinget har — jeg gjen tager det — aldrig nogensinde nægtet en løvlig bestaaende Regjering, hvilken Strid der end kan have været dem imellem, de nødvendige Midler til Landets fortsatte Styrelse. Det vilde saa sikkert, som at 2 og 2 er 4, have bevilget Ministeren — som en første Udvei — en Forlængelse af den midlertidige Finanzlov en 2—3 Maaneder, indtil der enten — og det er den anden Udvei — var gjort Forsøg paa paany at optage Forhandlingen om Finanzloven ved ny Forelæggelse og Behandling gennem de forskellige Stadier til Fællesudvalg, eller — og det er den tredje Udvei — der var blevet foretaget Opløsning af hele Rigsdagen eller et af Thingene, eller — hvad jeg kan tilføie som den fjerde Udvei — Ministeriet var gaaet sin Vej og havde givet Kongen Tid til at søge et Ministerium, der efter de daværende Forhold kunde lede til en Overenskomst. Men valgte denne Finanzminister Noget af dette? Nei, han valgte den femte Vej, den som laa udenfor Grundloven, den, som var et klart og ubetydligt Brud paa den traditionelle Udvikling og Grundlovens klare Ord: Rigsdagens Bevillingsret. Han sendte Rigsdagen hjem, ud-